

κνα, πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἐξοχώτερον κτίριον τῆς πατρίδος των.

Εἶχεν εὐρεῖαν αὐλὴν καὶ περὶ αὐτὴν στοᾶν ἐπὶ ξυλίνων στύλων στηριζομένην. Εἰς τὸ βάθος 2—3 δωμάτια διὰ τὸν διδασκαλὸν καὶ μαγειρεῖον, ἄνω δὲ εὐρυτάτην αἰθουσάν ἐστρωμένην μεσημβριανὰ τοιχῶς καὶ 2—3 ἐτι δωμάτια, ὧν τὸ ἐν ἔμελλε νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βιβλιοθήκη. Ἡ δὲ αὐλαία θύρα ἦτο μεγαλοπρεπεστάτη, οὕτως ὥστε οἱ χωρικοὶ διαβαίνοντες πρὸ αὐτῆς ἐσταυροκοποῦντο, ὑπολαμβάνοντες τὴν οἰκοδομὴν ὡς ναὸν ἢ μοναστήριον.

Ὅλοι ἐθεώρουν τὸ σχολεῖον ὡς τὸ καμάρει τῆς πατρίδος των καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ μικρὰ πλατεῖα ἔγεινε κέντρον, ἐν ᾧ κατὰ τὰς ἐορτάς συνήρχετο ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ΒΑΣΙΛΙΟΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗΣ.

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίνου

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἵπῃρχον ἐκεῖ τινὰ τῶν εὐλυγίστων ἐκείνων φυτῶν μὲ τὰ μακρὰ κεκλιμένα στελέχη, ἅτινα τόσον ὠραίαν ἐντύπωσιν προξενοῦν ἐξωγραφισμένα ἐπὶ τῶν τοιχοστρωσιῶν, ὑψηλοὶ καὶ εὐθυτενεῖς κάλαμοι καὶ φυτὰ κωδωνοειδανθῆ, ὧν τὸ ἄνθος αἰφνης διανοιγόμενον κατ' ἰδιότροπα σχήματα φαίνεται τι ζῶν, οἶονεῖ ὀφθαλμὸς παρρητῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρίσεως τοῦ φυλλώματος ἀσταθείας. Ὁ Ρίσελερ συνήθριζε τὰς ἀνθοδέσμας καὶ διηυθέτει αὐτάς καλλιτεχνικῶς ἐμπνεόμενος ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς φύσεως τῶν φυτῶν, προσπαθὼν νὰ κατανοήσῃ καλῶς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των, ἀκατάληπτον καθιστάμενον ἄφ' οὗ μία ἡμέρα μακρασμοῦ ἤθελε διέλθῃ ἐπ' αὐτῶν.

Εἶτα ἡ ἀποπερατωθεῖσα ἀνθοδέσμη προσδεμένη διὰ πλατείας τινὸς βοτάνης ὡσεὶ διὰ ταινίας ἐφορτῶνετο ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Φράντς καὶ πάντες ἐξεκίνηουν. Ἀείποτε ἀπησχολημένος ὑπὸ τῆς τέχνης του ὁ Ρίσελερ καθ' ὁδὸν ἀνέζηται ὑποδείγματα καὶ συνδυασμούς.

—Κύτταξε, κύτταξ' ἐκεῖ, μικρά, ἔλεγεν, ἐκείνην τὴν ἀνθεμίδα μὲ τοὺς λευκοὺς κωδωνίσκους τῆς ἀνάμεσα εἰς τὸ κυνόροdon! . . Αἶ, τί λέγεις; . . τί ὠραίαν ἐντύπωσιν θὰ κάμνῃ ἐπάνω εἰς πράσινον ἢ εἰς φαῖον χρῶμα!

Ἄλλ' ἡ Σιδωνία δὲν ἡγάπα οὐδὲ τὰς ἀνθεμίδας οὐδὲ τὰ κυνόροδα. Τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ ἐφαίνοντο αὐτῇ λίαν πενιχρά, καὶ τι παρόμοιον μὲ τὸ ἰώδες φόρεμά της.

Ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἴδῃ ἄλλα ἄνθη εἰς τὴν

ἐπαυλιν τοῦ κ. Γαρδινῶ εἰς Σαβινύ, ἐντὸς τῶν ἀνθοκομιῶν, ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν, εἰς τὴν αὐλὴν τὴν περιστοιχιζομένην ὑπὸ μεγάλων ἀνθοδοχείων.

Αὐτὰ τὰ ἄνθη ἡγάπα· οὕτως ἐνόει αὐτὴ τὴν ἐξοχήν!

Ἡ ἀνάμνησις αὐτῇ τοῦ Σαβινὺ ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν της κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ὅτε διήρχοντο πρὸ τινος κιγκλιωτῆς θύρας κήπου, ἐσταμάτα καὶ παρετήρει τὴν εὐθεῖαν δενδροστοιχείαν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν κλίμακα. . . Αἱ πρασίαι ἄς ἐσκίαζον κανονικῶς ὑψηλὰ δένδρα, τὰ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἐρημικὰ ἄνθηρα ὑπενεθύμιζον αὐτῇ ἄλλα ἄνθηρα καὶ ἄλλας πρασιάς. Αἱ ὀπτασίαι αὐταὶ τῆς πολυτελείας ἀναμνηγμένοι μὲ τὰς ἀναμνήσεις της καθίστων τὴν Κυριακὴν της ἐτι μᾶλλον πένθιμον. Ἰδίως ὅμως κατέθλιβεν αὐτὴν ἡ ἐπάνοδος.

Κατ' ἐκείνας τὰς ἐσπέρας ἐπικρατεῖ πνιγρὸς συνωστισμὸς εἰς τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων. Βασιλεύει ἐν αὐτοῖς χαρὰ ἐπίπλαστος, ἀντηχοῦσι γέλωτες ἀνῆτοι, ἄσματα ἐξησθενημένα, προφερόμενα διὰ τῶν ἄκρων τῶν χειλέων μὴ ἐχόντων πλέον τὴν δύναμιν νὰ κραυγᾶσιν. . . Τότε μάλιστα ὁ κ. Σέβης εὐρίσκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του!

Ἡδύνατο νὰ συνωθῇται παρὰ τὴν θυρίδα, ν' ἀγανακτῇ διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἀμαξοστοιχίας, νὰ καταβοᾷ κατὰ τοῦ σταθμάρχου, κατὰ τῆς Ἑταιρίας, κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ νὰ λέγῃ μεγαλοφῶνως πρὸς τὸν Δελομπέλ εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν παρεστώτων:

— Αἶ; . . ἂν συνέβαινον αὐτὰ εἰς τὴν Ἀμερικὴν! . . .

Τοῦθ' ὅπερ ἕνεκα τοῦ ἐκφραστικοῦ νεύματος τοῦ ἐνδόξου ἡθοιοῦ καὶ τοῦ ὑπερόχου ἥθους, μεθ' οὗ ἀπῆντα: «Φαντάσου!» ἔκαμνε τοὺς παρεστώτας νὰ ὑποθέτωσιν ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι κύριοι ἐγίνωσκον ἀκριβῶς τί θὰ συνέβαινεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ ὁ εἰς καὶ ὁ ἄλλος ἐντελῶς τὸ ἡγνόουν· ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως ἀπέκτων θέσιν ἐπιβλητικὴν ἀπέναντι τοῦ πλήθους.

Καθήμεν πλῆσιον τοῦ Φράντς, ἔχουσα τὸ ἥμισυ τῆς ἀνθοδέσμης ἐπὶ τῶν γονάτων της ἡ Σιδωνία ἔμενεν ἐκεῖ ὡσεὶ νεκρωμένη ἐν τῷ μέσῳ ὅλου ἐκείνου τοῦ θορύβου ἐν τῇ μακρᾷ προσδοκίᾳ τῶν ἐσπερινῶν ἀμαξοστοιχιῶν. Ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ φωτιζομένου ὑπὸ μίᾳ μόνῃς λυχνίας ἐβλεπεν ἐξω τὰς σκιερὰς συστάδας τῶν δένδρων, ὧν ἀνὰ μέσον ἐνιαχοῦ διεπέρων αἱ τελευταῖαι λάμψεις τῆς πανηγύρεως, μίαν ὁδὸν ζοφεράν, τὸ καταφθάνον πλῆθος καὶ ἕνα φανὸν λάμποντα εἰς τὴν ἐρήμην παρόχθιον ὁδόν.

Ἐκ διαλειμμάτων ὅπισθεν τῶν ὑαλοφράκτων θυρῶν ἐφαίνετο διερχομένη ἀμαξοστοιχία τις

χωρίς νὰ σταματήσει σκορπίζουσα σπινθήρας ἀνημμένου ἀνθρακος καὶ ἐξερευγομένη δαφιλῶς καπνόν. Τότε ἐξερρήγνυτο ἐντὸς τοῦ σταθμοῦ θύελλα κραυγῶν καὶ σκιρτημάτων, ἐν ᾗ ὑπερεῖχεν ἡ ὀξύτατη φωνὴ τοῦ κ. Σέβη, ἥτις παρομοία μὲ τὴν κραυγὴν θαλασσοῦ ὀρνέου ἔλεγεν:

— Σπάστε ταῖς θύραις! . . . σπάστε ταῖς θύραις! . . .

Τοῦτο ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἀπετόλμα νὰ πράξῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο εἰς ἄκρον τοὺς χωροφύλακας.

Μετ' ὀλίγον ἡ θύελλα κατηνάζετο. Αἱ γυναῖκες κεκμηκυῖαι, μὲ τὴν κόμμωσιν ἐν ἀτάξει ἕνεκα τοῦ ἀνέμου ἀπεκοιμῶντο ἐπὶ τῶν θρανίων. Ἐφαίνοντο ἐσθῆτες συντεθλασμένα, ἱμάτια διεσχισμένα, ἐνδυμασίαι ἀνοικταὶ πλήρεις κονιορτοῦ.

Ὁ κονιορτὸς ἰδίως ἦτο ἀνυπόφορος.

Κατέπιπτεν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐνδύματα, ἀνυφούτο κατὰ πᾶν βῆμα, ἐπεσκίαζε τὴν λυχνίαν, ἠνώχλει τοὺς ὀφθαλμούς, ἀπετέλει εἰδὸς τι νεφέλης περὶ τὰ καταβεβλημένα πρόσωπα. Τὰ βαγόνια, εἰς ἃ ἀνῆρχοντο ἐπὶ τέλους μετὰ πολύωρον προσδελκίαν, ἦσαν καὶ αὐτὰ κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ. Ἡ Σιδωνία ἤνοιγε τὰ παράθυρα· παρατήρει ἔξω τὰς σκοτεινὰς πεδιάδας ἀποτελούσας ἀτελεύτητον γραμμὴν σκιάς. Ἐπειτα ὡς ἀναριθμητοὶ ἀστέρες ἐφαίνοντο οἱ πρῶτοι ἀντανεκλαστικοὶ φανοὶ τῶν ἐξωτερικῶν βουλευθάρτων παρὰ τὰ ὀχυρώματα.

Ἐκτοτε ἡ φοβερὰ ἡμέρα τῆς ἀναπύσεως ὅλων ἐκείνων τῶν ταλαιπώρων ἔληγεν. Ἡ θέα τῶν Παρισίων ἐπανεφέρειν εἰς ἕκαστον τὴν ιδέαν τῆς ἐργασίας τῆς ἐπαύριον. Ὅσον ὅμως θλιβερά καὶ ἂν ἦτο ἡ Κυριακὴ, ἡ Σιδωνία ἤρχιζε νὰ τὴν ἐπιζητῇ. Ἀνελογίζετο τοὺς πλουσίους, δι' οὓς πᾶσαι αἱ ἡμέραι τοῦ βίου εἶνε ἡμέραι ἀναπύσεως, ἀορίστως δέ, ὡς ἐν ὄνειρῳ μακρὰι δειροστοιχίαι παραδείσων, ἃς μόλις εἶχε διῶδῃ τὴν ἡμέραν, ἀναπαρίσταντο εἰς τὴν φαντασίαν τῆς καὶ περιεπάτουν εἰς αὐτάς οἱ εὐδαίμονες, ἐνῶ ἐκεῖ κάτω διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης εἰς τὴν κονιορτώδη ὁδὸν διεφαίνετο ἡ Κυριακὴ τῶν πτωχῶν παρερχομένη μετὰ σπουδῆς, μόλις προφθάνουσα νὰ σταματήσει πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ κυττάξῃ καὶ νὰ φθονήσῃ.

Ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δεκατριῶν μέχρι τῶν δεκαεπτὰ ἐτῶν τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος τῆς μικρᾶς Σέβη.

Τὰ ἔτη παρήρχοντο χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν ἐλαχίστην μεταβολήν. Τὸ ἐκ κασμιρίου φόρεμα τῆς κυρίας Σέβη μόνον εἶχε καταστῇ μᾶλλον τετριμμένον καὶ ἡ μικρὰ ἰόχρους ἐνδυμασία εἶχεν ὑποστῇ μερικὰς ἐπιδιορθώσεις. Πλὴν καθόσον ἡ Σιδωνία ἠϋξανε, ὁ Φράντς, νεανίας ἤδη γενόμενος, ἔρριπτεν ἐπ' αὐτῆς βλέμματα σιωπηλά, περιπαθῇ καὶ προσέφερεν αὐτῇ περιποιή-

σεις ἐρωτικὰς ὁρατὰς εἰς ὅλους, ἃς μόνῃ ἡ νεανὺς δὲν διέκρινεν.

Ἄλλως τε οὐδὲν ἐνδιέφερε τὴν μικρὰν Σέβη.

Εἰς τὸ ἐργαστήριον ἐξετέλει τὸ ἔργον τῆς τακτικῶς, ἐν σιγῇ, χωρὶς ποσῶς νὰ σκεφθῇ περὶ ἐρωτος ἢ περὶ εὐπορίας. Ἐκ παντὸς ὅ,τι ἐπραττεν ἐφαίνετο ὅτι ἔζη ἀναμένουσα κάτι.

Ὁ Φράντς ἀπεναντίας ἀπὸ τινος χρόνου ἐργάζετο μετ' ἐκτάκτου ζέσεως, μετὰ τῆς προθυμίας τῶν ἀποβλεπόντων εἰς σκοπὸν τινα κείμενον εἰς τὸ πέρας τῶν προσπαθειῶν τῶν, οὕτως ὥστε ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐξήρχετο δευτέρου ἐκ τῆς Κεντρικῆς Σχολῆς μὲ τὸν βαθμὸν μηχανικοῦ.

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ Ρίσελερ ὠδήγησε τὴν οἰκογένειαν Σέβη εἰς τὸ θέατρον τοῦ Γυμνασίου, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκεια ἡ κυρία Σέβη καὶ αὐτὸς ἀντήλλασσον πλεῖστα νεύματα, καμμύοντες τοὺς ὀφθαλμούς ὀπισθεν τῶν δύο νέων. Κατόπιν δὲ κατὰ τὴν ἐξοδον, ἡ κυρία Σέβη ἔθηκε μετ' ἐπισημότητος τὸν βραχίονα τῆς Σιδωνίας ὑπὸ τὸν τοῦ Φράντς, ὥσανεὶ ἔλεγε πρὸς τὸν ἐρωτόληπτον: «Ἐκαθάρισέ τα τώρα! . . εἶνε δίκῃ σου δουλειά! . . »

Καὶ ὁ ταλαίπωρος ἐρωτόληπτος τότε προσεπάθησε νὰ τὰ ξεκαθαρίσῃ.

Ἡ ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοῦ Γυμνασίου μέχρι τοῦ Ἑλούς ὁδὸς εἶνε μακρά. Ὀλίγα βήματα ἅμα τις προχωρήσῃ, ἡ λάμψις τοῦ βουλευθάρτου ἐκλείπει, τὰ πεζοδρόμια καθίστανται σκοτεινότερα καὶ οἱ διαβάται σπανιώτεροι. Ὁ Φράντς ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς παραστάσεως. . . Ἠγάπα τὰ περιπαθῇ δράματα.

— Καὶ σῆς, Σιδωνία;

— ὦ, ἐγώ, τί νὰ σὰς εἰπῶ, Φράντς; . . φθάνει νὰ ὑπάρχουν εὐμορφοὶ ἐνδυμασίαι.

Πράγματι εἰς τὸ θέατρον περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐμερίμα. Δὲν ἦτο ἐκ τῶν αἰσθηματικῶν ἐκείνων γυναικῶν κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Μποβαρύ, τῶν ἐπανερχομένων ἐκ τῆς παραστάσεως μὲ ἐρωτικὰς φράσεις ἐτοιμούς ἐπὶ τὰ χεῖλη, μὲ ἐν κατὰ σύμβασιν ἰδανικόν. Ὅχι! Τὸ θέατρον ἐνέπνεεν αὐτῇ μόνον ἐξάλλους ἐπιθυμίας πολυτελείας καὶ κομψότητος, ἐξ αὐτοῦ ἄλλο τι δὲν ἀπεκόμιζεν εἰμὴ ὑποδείγματα κομμώσεως καὶ σχέδια ἐσθῆτων. . . Αἱ νέαι καὶ ὑπερβολικαὶ ἐνδυμασίαι τῶν ἡθοποιῶν, ὁ τρόπος τῆς συμπεριφορᾶς τῶν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς παραχόρδου ἀπομιμήσεως τῶν ἡθῶν τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας, ἥτις ἐφαίνετο αὐτῇ ὡς τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ εὐγενῶς φέρεσθαι, σὺν τούτοις δὲ καὶ ἡ χυδαία ἐκθαμβωτικὴ λάμψις τῶν χρυσωμάτων, τῶν φώτων, τὸ παρὰ τὴν εἴσοδον ἀπαστράπτον πρόγραμμα, τ' ἀναμένοντα ὀχήματα, ὅλος ἐκεῖνος ὁ βλαβερὸς ὥπως οὖν θόρυβος ὁ προξενούμενος ἐκ τινος ἀρεστῆς εἰς τὸ κοινὸν θεατρικῆς παραστά-

σεως, ὅλα ταῦτα ἤρεσκον αὐτῇ καὶ τὴν ἐσα-
γίνευον.

Ὁ ἐρωτόληπτος ἐξηκολούθησε :

— Πόσον καλὰ ὑπεκρίθησαν τὴν ἐρωτικὴν
σκηνήν!

Καὶ λέγων τὴν λέξιν «ἐρωτικὴν» ἔκυπτε πε-
ριπαθῶς πρὸς τὴν μικρὰν χαρίεσσαν κεφαλὴν
περιβαλλομένην ὑπὸ σκέπης ἐκ λευκοῦ μαλλί-
νου ὑφάσματος, ὁπόθεν ἡ κόμη ἐξέφευγε κατὰ
μικροὺς βοστρύχους.

Ἡ Σιδωνία ἀπήντησε στενάχουσα :

— Ναί, ναί! . . . ἡ ἐρωτικὴ σκηνή! . . . Τί
ωραίους ἀδάμαντας εἶχεν ἡ ἡθοποιός!

Πρὸς στιγμὴν ἐπεκράτησε σιγή. Ὁ ταλαί-
πωρος Φράντς πολὺ ἐδασπνίζετο μὴ δυνάμενος
νὰ ἐκφράσῃ ὅ,τι ἤθελεν. Τὰς λέξεις ὡς ἀνεζήτη-
τὴν εὗρισκεν· εἶτα τὸν κατελάρμυαν ὁ φόβος.
Διὰ τὰ ὁμιλήσῃ ἔθετεν ὅρια :

— Ἀφοῦ περᾶσωμεν τὴν πύλην τοῦ Ἀγίου
Διονυσίου . . . ἔλεγεν. Ἀφοῦ ἀφῆσωμέν τὸ βου-
λεθάρτον . . .

Ἄλλ' ἡ Σιδωνία ἤρχιζε νὰ λαλῇ περὶ πρα-
γμάτων τόσων ἀδιαφόρων, ὥστε ἡ ὁμολογία ἐπά-
γωνεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του ἄλλοτε πάλιν ἄμαξά
τις ἀνέκοπτε τὸν δρόμον των, καὶ παρεῖχεν εἰς
τοὺς ὀπισθεν βαδίζοντας ἰδικούς των τὸν καιρὸν
νὰ τοὺς καταφάσσωσιν.

Τέλος εἰς τὸ "Ἐλος τὸ ἀπεφάσιζε διὰ μιᾶς.

— Ἀκουσε, Σιδωνία, εἶπε. Σὲ ἀγαπῶ! . . .

Τὴν νύκτα ἐκείνην ἠγρύπνησαν ἐπὶ πολὺ
εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Δελομπέλ. Συνείθιζον αἱ γεν-
ναῖαι ἐκεῖναι γυναῖκες νὰ μηκύνωσιν ὅσον τὸ
δυνατὸν περισσότερον τὸ διάστημα τῆς ἡμε-
ρησίου ἐργασίας των, παρατείνουσιν αὐτὸ ἐπὶ
τοσοῦτον κατὰ τὴν νύκτα, ὥστε ἐκ τῶν τελευ-
ταίων πάντοτε ἐσβέννυτο ἡ λυχνία των κατὰ
τὴν ὁδὸν Μπράκ. Ὅπως κατακλιθῶσιν ἀνέμε-
νον τὴν ἐπάνοδον τοῦ μεγάλου ἀνδρός, χάριν
τοῦ ὁποίου ἐφύλαττον θερμὸν διατηρούμενον
παρὰ τὴν τέφραν τῆς ἐστίας μικρὸν ἐνδυναμω-
τικὸν δεῖπνον.

Τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν ὑπεκρίνετο, τὸ τοιοῦτο
ἦτο δικαιολογημένον. Οἱ ἡθοποιοὶ ἠναγκασμέ-
νοι νὰ γευματίζωσιν ἐνωρίς καὶ ἐλαφρότατα,
ἐξέρχονται τῆς σκηνῆς μετὰ φοβερᾶς βουλμίας
καὶ τρώγουσιν ἅμα ὡς ἐπανελθῶσιν εἰς τὴν
κατοικίαν των. Ὁ Δελομπέλ πρὸ καιροῦ ἤδη
δὲν εἰργάζετο ὡς ἡθοποιός· ἀλλὰ μὴ ἔχων τὸ
δικαίωμα, ὡς ἔλεγε, ν' ἀπαρνηθῇ τὸ θέατρον,
διετῆρει τὴν μονομανίαν του διὰ πλείστων ὄσων
ἐξων πλάνητος καὶ εὐτελοῦς ἡθοποιῶν, μεταξὺ
τῶν ὁποίων συγκατελέγετο καὶ τὸ μετὰ τὴν
ἐπιστροφὴν του δεῖπνον καθὼς καὶ ἡ καθ' ἐκά-
στην τακτικὴ τῆς ἐπανάδου ὥρα ἀφοῦ καὶ τὰ
ὑστάτα φῶτα τοῦ προσκηνίου τοῦ τελευταίου
τῶν παρὰ τὰ βουλευθάρτα θεάτρων ἤθελε

σθεσθῇ. Κατακλινόμενος ἄνευ δείπνου κατὰ τὴν
ὥραν καθ' ἣν συνήθως κατακλίνονται πάντες
ἤθελε παραιτηθῇ, ἀπαρνηθῇ τὸν ἀγῶνα. Καὶ
αὐτὸς δὲν τὸν ἀπνηνεῖτο, διάβολε! . . .

Τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην ὁ ἡθοποιός δὲν
εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψῃ καὶ αἱ δύο γυναῖκες
τὸν ἀνέμενον συνομιλοῦσαι καὶ ἐργαζόμεναι
μετὰ ζωηρότητος παρὰ τὴν προκεχωρηκυῖαν ὥ-
ραν. Καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν δὲν εἶχον παύση
συνομιλοῦσαι περὶ τοῦ Φράντς, περὶ τῆς ἐπιτυ-
χίας του καὶ τοῦ διανοιγομένου ἐμπροσθέν του
μέλλοντος.

— Τώρα, ἔλεγεν ἡ κυρία Δελομπέλ, δὲν τοῦ
μένει ἄλλο παρὰ νὰ εὕρῃ μὴ καλὴ γυναικοῦλα!..

Αὐτῆς τῆς γνώμης ἦτο καὶ ἡ Ποθητή. Δὲν
ἔλειπε πλέον διὰ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Φράντς
εἰμὴ μίαν σύζυγον δραστηρίαν, θαρραλέαν, συνει-
θισμένην εἰς τὴν ἐργασίαν, ἥτις νὰ λησμονῇ τὰ
πάντα χάριν αὐτοῦ. Καὶ ἡ Ποθητὴ ἐλάλει μὲ
τόσην βεβαιότητα διότι ἐγίνωσκε μυχαίτατα
τὴν γυναῖκα ἥτις ἤρμοζεν εἰς τὸν Φράντς· Πί-
σλερ... Εἶχε κατὰ ἓν ἔτος μικρότεραν ἡλικίαν
αὐτοῦ, ὅσον ἀκριβῶς ἀπαιτεῖται ὅπως εἶνε νεω-
τέρα τοῦ συζύγου της καὶ ὅπως δύναται ταυτο-
χρόνως νὰ χρησιμεύσῃ αὐτῷ καὶ ὡς μήτηρ.

Εὐεידῆς δὲ ἦτο; . . .

Ὅχι ἀκριβῶς, ἀλλὰ μάλλον νόστιμος ἢ ἀ-
σχημος, μὲ ὅλον τὸ σημαντικὸν της ἐλάττωμα,
διότι ἐχώλαινε ἡ ἀτυχὴς νεάνις! . . . Ἄλλως
δὲ ἦτο ἀγχίνους, ἐργατικὴ, φιλόστοργος! Κα-
νεῖς περισσότερον τῆς Ποθητῆς δὲν ἐγίνωσκε
πόσον ἡγάπα τὸν Φράντς ἐκείνη ἡ «γυναικοῦ-
λα» καὶ πῶς πρὸ ἐτῶν ἤδη νυχθημερὸν περὶ
αὐτοῦ ἐσκέπτετο. Αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν τὸ εἶχεν
ἐννοήσῃ καὶ ἐφαίνετο προσέχων ἀποκλειστικῶς
εἰς μόνην τὴν τσακίριαν Σιδωνίαν. Ἄλλ' ἀδιά-
φορον! . . . Ὁ σιωπηλὸς ἔως εἶνε τόσον εὐ-
γλωττος! . . . τοσαύτη ἰσχύς ὑποκρύπτεται εἰς
τὰ συγκαταόμενα αἰσθήματα . . . Τίς οἶδεν;
Ἰσως μίαν ἡμέραν . . .

Καὶ ἡ νεαρὰ χολὴ κύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἔργου
της ἐπεχειρεῖ μακρινὸν ταξείδιον εἰς τὴν χώ-
ραν τῶν ὀνείρων, ἐξ ἐκείνων εἰς ἃ συνήθως ἀφίε-
το καθημένη ἐπὶ τῆς ἑδρας εἰς ἣν τὴν κατεδί-
καζεν ἡ σωματικὴ της βλάβη καὶ στηρίζουσα
τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου μικροῦ θρόνου,
ταξείδιον ἐκ τῶν θαυμαστῶν ἐκείνων, ἐξ ὧν
ἀείποτε ἐπανήρχετο εὐδαίμων καὶ μειδιῶσα,
ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Φράντς ἐν ὅλῃ
τῇ ἐμπιστοσύνῃ μνηστῆς ἀγαπωμένης. Οἱ δά-
κτυλοι της παρηκολούθουν τὸ ὄραμα τῆς ψυχῆς
της καὶ τὸ πτηνὸν ὅπερ κατ' ἐκείνην τὴν στι-
γμὴν ἐκράτει διευθετοῦσα τὰς συντεθλασμένας
πτέρυγὰς του ἐφαίνετο καὶ αὐτὸ συμμετέχον τοῦ
ταξείδιου καὶ ἱπτάμενον ἐκεῖ κάτω, πολὺ μα-
κρὰν φαιδρὸν καὶ ἐλαφρὸν ὡς αὐτή.

Ἡ θύρα ἀνεόχθη αἰφνης.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ; εἶπε φωνὴ τις θριαμβευτικῇ.

Ἡ μήτηρ σχεδὸν ὑπνώττουσα ἀνήγειρε διὰ μιᾶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀ!... εἶνε ὁ κύριος Φράντς... Ὅριστε, κύριε Φράντς... Ὡς βλέπετε περιμένοντες τὸν πατέρα... Ἀχ! αὐτοὶ οἱ κατεργαροὶ ἤθωποι οἱ πάντοτε ἄργα ἐπιστρέφουν!... Καθίστατε... θὰ δειπνήσετε μαζί του.

— ὦ, ὄχι, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ Φράντς, οὐ τὰ χεῖλη ἦσαν ἀκόμη ὥρᾳ ἐκ τῆς συγκινησεως ἣν εἶχε δοκιμάσῃ, εὐχαριστῶ, δὲν θὰ σταθῶ. Εἶδα φῶς εἰς τὴν θύραν καὶ ἐμβῆκα μόνον διὰ νὰ σὰς εἰπῶ... διὰ νὰ σὰς ἀνακοινώσω μίαν σπουδαίαν εἰδησιν, ἥτις θὰ σὰς προξενήσῃ πολλὴν εὐχαρίστησιν, διότι εἰξεύρω ὅτι με ἀγαπάτε...

— Τί συμβαίνει δι' ὄνομα Θεοῦ;

— Ἐσυμφωνήθη γάμος μεταξύ τοῦ κ. Φράντς Ρίσελρ καὶ τῆς δεσποινίδος Σιδωνίας!...

— Μπᾶ! καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι δὲν τοῦ ἔλειπεν ἄλλο παρὰ μία καλὴ γυναικουλά!... εἶπεν ἡ κυρία Δελομπέλ ἐγειρομένη ὅπως τὸν περιπτυχθῇ ζωηρῶς.

Ἡ Ποθητὴ δὲν ἔσχε τὴν δύναμιν οὔτε μίαν λέξιν ν' ἀρθρώσῃ. Ἐκύψεν ἐπὶ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ἔργου τῆς, ἐπειδὴ δὲ ὁ Φράντς ἦτο ἀποκλειστικῶς προσηλωμένος εἰς τὴν εὐτυχίαν του, ἡ δὲ κυρία Δελομπέλ ἐκύπτει εἰς τὸ ὥρολόγιον διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἐμελλεν ἀκόμη πολὺ νὰ βραδύνη ὁ μέγας αὐτῆς σύζυγος, οὐδεὶς διέκρινε τὴν συγκίνησιν τῆς χωλῆς ἐκ τῆς ὥχροότητός της, οὐδ' ἐκ τοῦ σπασμωδικοῦ τρόμου τοῦ μικροῦ πτηνοῦ ἀκινήτου μεταξύ τῶν χειρῶν της μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑπτιάν ὡς πτηνὸν τρωθὲν θανασίμως.

Δ'.

Ἱστορία τῆς μικρᾶς Σέβν.

Αἱ πυγολαμπίδες τοῦ Σαβινύ.

«Σαβινύ-σύρ-Ὁρζ,

«Φιλτάτη μου Σιδωνία

Χθὲς εἴμεθα εἰς τὸ τραπέζι εἰς τὴν μεγάλην ἐκείνην τραπεζαρίαν ὅπου γνωρίζεις μετὰ τὴν μεγάλην θύραν ἀνοικτὴν διάπλατα ἐμπρὸς εἰς τὸ πρόστωον κατεστολιμένον ἀπὸ ἄνθη. Ἐστενωχωρούμην λιγάκι. Ὁ παπποὺς ἦτο δὺςθυμος ὅλον τὸ πρωὶ καὶ ἡ καυμένη ἡ μητέρα δὲν ἐτόλμα νὰ εἰπῇ λέξιν, τρομαγμένη ἀπὸ τὸ συνοφρύωμά του εἰς τὸ ὅποιον πάντοτε καθυποτάσσεται. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἦτο πράγματι κρῖμα νὰ μένω μόνη μέσα εἰς τὸ καλοκαῖρι, εἰς τὸς ὥραιον μέρος καὶ ὅτι θὰ ἤμην εὐτυχὴς τώρα ἀφοῦ ἐξῆλθον ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ πρόκειται νὰ διέλθω ὁλοκλήρους ἐποχὰς τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἐξοχὴν ἂν εἶχα ὅπως ἄλλοτε μίαν σύντρο-

φον διὰ νὰ τρέχωμεν μαζί εἰς τὰ δάση καὶ εἰς τοὺς κήπους.

«Ὁ Γεώργιος ἔρχεται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ἀλλὰ ἔρχεται πάντοτε πολὺ ἄργα μόνον διὰ νὰ δειπνήσῃ καὶ φεύγει τὸ πρωὶ ὁμοῦ μετὰ τὸν πατέρα μου πρὶν ἐξυπνήσω. Ἐπειτα, τώρα ἔγινε σοβαρὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ κ. Γεώργιος. Ἐργάζεται εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ αἱ φροντίδες τῶν ὑποθέσεων κάμνουν καὶ αὐτὸν ἐπίσης νὰ συνοφρυοῦται.

«... Αὐτὰ ἐσκεπτόμην, ὅτε αἰφνης ὁ παπποὺς ἐστράφη διὰ μιᾶς πρὸς ἐμέ :

«— Τί νὰ ἔγινε τάχα ἡ Σιδωνία σου; μοῦ εἶπεν. Πολὺ θὰ νῦχαριστοῦμην ἂν τὴν εἶχαμεν ἐδῶ διὰ καμπόσον καιρόν.

«Φαντάσου τὴν χαρὰν μου. Τί εὐτυχία νὰ συναντηθῶμεν πάλιν, νὰ συνδῶμεν ἐκ νέου τὴν φιλίαν μας, τὴν διακοπείσαν ἐξ αἰτίας τοῦ βίου καὶ οὐχὶ ἐξ αἰτίας ἰδικῆς μας. Πόσα ἔχομεν νὰ εἰποῦμεν! Σὺ ἡ ὁποία μόνη ἔχεις τὸ χάρισμα νὰ χαροποιῇς τὸν φοβερόν παπποῦν μου, θὰ μάς φέρῃς τὴν φαιδρότητα καὶ σὲ διαβεβαιῶ ὅτι ἔχομεν πολλὴν ἀνάγκην αὐτῆς.

«Ἦναι τόσο ἐρημον αὐτὸ τὸ ὠραῖον Σαβινύ! Φαντάσου ὅτι τὸ πρωὶ καμμίαν φορὰν μοῦ ἔρχονται μερικαὶ ιδέαι φιλαρεσκείας. Ἐνδύομαι, καλλωπίζομαι, κτενίζομαι εὐμορφα, φορῶ ἓνα ὠραῖον φόρεμα· περιπατῶ εἰς ὅλας τὰς δειροστοιχίας καὶ ἔξαφνα καταλαμβάνω ὅτι ἐκοπίασα διὰ τοὺς κύκλους, διὰ τὰ παππία, διὰ τὸν σκύλον μου τὸν Κίς καὶ διὰ τὰς ἀγελάδας, αἱ ὁποῖαι οὔτε κἂν δὲν γυρίζουν νὰ με ἴδωσιν ὅταν διαβαίνω ἀπὸ τὰς πεδιάδας. Τότε ἀπὸ πείσμα ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπῖτι γρήγορα, βάζω ἓνα τσίτινον φόρεμα καὶ καταγίνομαι εἰς τὴν ἐπαυλιν, εἰς τὸ μαγειρεῖον, πανταχοῦ... Καὶ τί νὰ σοῦ εἰπῶ!... ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ πλῆξις με ἐτελειοποίησε καὶ ὅτι θὰ γείνω ἐξαιρετος οἰκοκυρά...

«Εὐτυχῶς μετ' ὀλίγον ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγίου καὶ περιμένω κατ' αὐτὴν νὰ διασκεδάσω ὀλίγον. Ἐν πρώτοις ὁ Γεώργιος καὶ ὁ πατήρ μου, καὶ οἱ δύο περίφημοι κυνηγοί, θὰ ἔρχονται συχνότερα. Ἐπειτα θὰ εἴσαι κ' ἐσὺ ἐδῶ. Διότι θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ἀμέσως ὅτι ἔρχεσαι, δὲν εἰν' ἔτσι;... Ὁ κ. Ρίσελρ ἔλεγεν ἐσχάτως ὅτι ἔπασχες. Ὁ ἀὴρ τοῦ Σαβινύ θὰ σὲ ὠφελήσῃ πολὺ.

«Ἐδῶ ὅλοι σὲ περιμένουν καὶ ἐγὼ δὲν βαστῶ ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν.

«ΚΛΑΙΡΗ».

(Ἐπεται συνέχεια)

